

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **LIMEX ČR, s.r.o.**, se sídlem Vídeňská 744/2, Praha 4, zastoupena JUDr. Petrem Košťálem, advokátem se sídlem Střelecká 26, Příbram II, proti žalované: **Česká obchodní inspekce**, Štěpánská 15, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 14. 2. 2011, č. j. ČOI 107487/10/O100/1000/10/11/Be/Št,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 14. 2. 2011, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Středočeský a Hl. m. Praha č. j. 10/1566/10/34 ze dne 6. 12. 2010, kterým jí byla uložena pokuta ve výši 8000,- Kč pro porušení ust. § 12 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že správního deliktu se žalobkyně dopustila tím, že podle zjištění ze dne 5. 8. 2010 neinformovala spotřebitele podle § 13 odst. 2 zákona o cenách, neboť na prodávané garnýže v délkách 120 cm, 160 cm, 240 cm, 270 cm, 300 cm, 350 cm a 400 cm poskytovala slevy ve výši 20 %, avšak u zboží uváděla pouze cenu před slevou, a neoznačila je tak cenou platnou v okamžiku nabídky. Žalovaný konstatoval, že správní orgán I. stupně učinil ve věci potřebná skutková zjištění a že nepochybil ani při právním hodnocení věci.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobkyně uvedla, že v době konání kontroly poskytovala slevu 30% na všechny kusové koberce a 20% na všechny výrobky doplňkového sortimentu. Na slevy byly zákazníci upozorněni v prostorách prodejny velkým množstvím letáků, nicméně zmíněné zboží bylo označeno cenou původní - před slevou. Na výrobcích tedy sice chyběla konečná cena výrobku, ale letáky byly umístěny přímo u zlevňovaného zboží, a sleva, kterou slibovaly, byla u pokladny skutečně poskytnuta. Žalobkyně uvedla, že tedy čistě formalisticky a zjednodušeně bylo lze vyslovit závěr, že byl porušen § 12 zákona o ochraně spotřebitele. S tím ale žalobkyně nesouhlasila, považujíc to za nesprávné a výše zmíněné rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce napadala ve všech výrocích, neboť se domnívala, že správní orgán aplikoval ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele zcela formalisticky a bez zřetele ke skutečnému účelu a smyslu zákona. Pokud by správní orgán užil metodu teleologického výkladu právní normy, musel by dojít k závěru, že v daném případě nemohlo dojít k porušení právem chráněného zájmu, tedy k poškození spotřebitele. Znaky správního deliktu nejsou s výjimkou přestupků uvedeny v žádné legální definici. Jak ale vyplývá z obecné teorie správního práva, ke znakům správního deliktu patří protiprávnost, trestnost, naplnění skutkové podstaty správního deliktu, která je uvedena v zákonné normě, a škodlivost. Pojetí správního deliktu v užším smyslu tedy vychází z faktu, že ke spáchání správního deliktu musí být současně splněny jednak znak materiální a znak formální. Pokud tedy jeden ze znaků chybí, nejde o správní delikt. V předmětném případě chybí materiální znak správního deliktu, jeho škodlivost. Jak vyplývá z protokolu o provedené kontrole, neoznačení zboží cenou po slevě bylo pouhým nedostatkem, nejednalo se o klamání spotřebitele, protože spotřebiteli byla slibována sleva, byl na ni upozorněn množstvím letáků v prodejně a znovu na ni byl upozorněn příložením letáku u zboží a u pokladny mu byla cena snížena. Jednání žalobkyně neporušovalo právem chráněný zájem na ochraně spotřebitele. Žalobkyně uznává, že při formalistické aplikaci zákona o ochraně spotřebitele lze říci, že byl splněn formální znak správního deliktu, nebyl ovšem naplněn znak materiální, protože se žalobkyně domnívá, že správní delikt nebyl spáchán. Materiální znak

správního deliktu má sloužit právě k tomu, aby nebyly postihovány tzv. bagatelní správní delikty, které vychází z příliš formalistického uplatňování práva, což je v rozporu se samotným smyslem zákona. Žalobkyně si je vědoma, že se tzv. nedostatků, které byly při označování cenou zjištěny, bude lépe se pro příště vyvarovat, a proto uvedla, že zaměstnanci byli opětovně poučeni o povinnostech vyplývajících z uvedeného zákona pro prodávajícího. Tím ovšem žalobkyně rozhodně neprojevuje svůj souhlas s hodnocením popisovaného jednání, žalovanou označovaného coby deliktního. Žalovaná v napadeném rozhodnutí nebere v potaz celkový záměr a smysl zákona o ochraně spotřebitele. To v konečném důsledku znamená, že ač na předmětnou právní věc nelze příslušná ustanovení zákona o ochraně spotřebitele aplikovat, protože by to odporovalo jeho celkovému záměru, přesto žalovaná potvrdila úvahu správního orgánu I. stupně o protiprávnosti jednání žalobkyně a potvrdila i jeho rozhodnutí z 6. 12. 2010 o uložení pokuty. Žalobkyně proto navrhl, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalované, tak jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě setrvala na svém skutkovém i právním stanovisku a poukázala na to, že materiálním hlediskem jednání žalobkyně se zabývala, když konstatovala, že jí byl významně snížen komfort spotřebitelů při seznamování se s cenou zboží. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Mezi účastníky není sporu ohledně skutkových zjištění, jež byla zachycena v odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů s tím, že podle zjištění ze dne 5. 8. 2010 žalobkyně nabízela ve své prodejně KOBERCE TREND na adrese Vídeňská 744/2, Praha 4 slevu na kusové koberce ve výši 30 % a na výrobky doplňkového sortimentu ve výši 20 %. U nabízených dřevěných garnýží v délkách 120 cm, 160 cm, 240 cm, 270 cm, 300 cm, 350 cm a 400 cm však uváděla pouze cenu před slevou, nikoliv cenu platnou v okamžiku nabídky.

Správní orgán I. stupně tuto situaci vyhodnotil s tím, že spotřebitel tak nebyl seznámen s cenou, kterou by zaplatil, rozhodl-li by se daný výrobek koupit. Odvolací orgán pak konstatoval, že smyslem ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele je kromě zajištění informovanosti spotřebitele o nabídkové ceně i zajištění určitého komfortu při seznámení s cenou, který však byl v případě žalobkyně významnou měrou snížen.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění, je prodávající povinen informovat v souladu s cenovými předpisy a přímo použitelným předpisem Evropských společenství spotřebitele o ceně prodáváných výrobků nebo poskytovaných služeb zřetelným označením výrobku cenou nebo informací o ceně výrobků či služeb jinak vhodně zpřístupnit.

Podle ust. § 13 odst. 2 písm. a) zákona č. 526/1990 Sb., o cenách, v platném znění, je prodávající povinen při nabídce a prodeji zboží poskytnout informaci spotřebiteli tak, aby měl možnost seznámit se s cenou před jednáním o koupi zboží, pokud tento zákon

nestanoví jinak, a to označit zboží cenou, kterou uplatňuje v okamžiku nabídky a vztáženou k prodávanému jednotkovému množství zboží a určeným podmínkám.

Soud konstatoval, že otázkou aplikace ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se opakovaně ve svých rozhodnutích zabýval jak Nejvyšší správní soud, tak rovněž i Městský soud v Praze.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 1. 2006, č. j. 3 As 37/2005-59, uvedl, že *„Nelze pak spravedlivě požadovat po spotřebiteli, aby u každého výrobku či služby zkoumal, zda uvedená cena je již cenou konečnou, či zda je k ní zapotřebí připočíst DPH, a to v sazbě základní či snížené.“* Soud se sice v této věci zabýval případem, kdy předestřená cena neobsahovala daň z přidané hodnoty, avšak jeho závěr lze bez dalšího použít i na věc nyní rozhodovanou: oběma je totiž společné to, že postupem prodávajícího byl spotřebitel nucen jednak zkoumat, zda cena konkrétního zboží je již cenou konečnou nebo nikoliv, a jednak v negativním případě si pak konečnou cenu sám spočítat.

V tomtéž směru formuloval svůj závěr i Městský soud v Praze, když uvedl, že *„Podle názoru Městského soudu v Praze musí jít při výkladu ustanovení § 12 zákona o ochraně spotřebitele o takové informace, které jsou zákazníkovi (spotřebiteli) přístupné okamžitě bez toho, že by byl zákazník nucen činit jakýkoliv úkon směřující ke zjištění ceny zcela konkrétního výrobku. Měl-li by být takový způsob poskytování informací o ceně výrobků shledán v souladu s platnou právní úpravou, znamenalo by to zřejmý rozpor s účelem a smyslem právní úpravy, uvedené v příslušných ustanoveních zákona o ochraně spotřebitelů.“* (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2006, č. j. 11 Ca 203/2005 - 30, publ. pod č. 898/2006 Sb. NSS).

Správní soudy tedy trvale zastávají takový výklad ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a ust. § 13 odst. 2 zákona o cenách, podle něhož spotřebitel musí být u konkrétního zboží informován o jeho aktuální konečné ceně, aniž by musel k jejímu zjištění provádět jakýkoliv úkon, včetně úkonu početního, tedy například přičítat částku daně z přidané hodnoty anebo odečítat slevu. Městský soud v Praze proto i v projednávané věci dospěl k závěru, že jednáním žalobkyně bylo porušeno ust. § 12 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele, protože cenu za předmětné zboží uvedla žalobkyně způsobem odporujícím zákonu o cenách, neboť neinformovala spotřebitele o ceně konečné, ale nutila jej zkoumat, zda prezentovaná cena obsahuje již nabízenou slevu, a konečnou cenu pak vlastním úkonem počítat. Nejednalo se tedy o pouhé formální pochybení, jak se se domnívá žalobkyně, ale o porušení zákonem chráněného práva spotřebitele být řádně informován o aktuální ceně nabízeného zboží. Na tom nic nemění skutečnost, že spotřebitel byl o nabízené slevě zřetelně v provozovně žalobkyně informován a že mu tato slevě byla při zakoupení zboží poskytnuta. Soud proto uzavřel s tím, že jednání žalobkyně bylo deliktem, neboť jím byla naplněna jak formální, tak i materiální stránka.

Pro úplnost soud poukazuje na to, že míra závažnosti jednání žalobkyně byla zohledněna při stanovení výše sankce, jakž ukládá ust. § 24b odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, když pokuta byla uložena ve výši 8000,- Kč, tedy na samé dolní hranici, ve výši s účinkem především preventivním a varovným, než represivním.

Městský soud v Praze tedy žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.

Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalované žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. května 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová